74ste Jaargang — Nr 50 Zaterdag 15 December 1928

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . . . fr. 1.00
Tusschen Allerlei- en Provincienieuws fr. 2.00
Voonissen en Doodsberichten . fr. 3.00
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels . . . . fr. 2.50
Elke regel meer . . . . fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens kkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLÉE
Naaml. Maatschappij
TONGEREN.
Postcheksrekening nummer 84855.
Telefoon 12.

Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
30 centimen het nummer
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Huis C. VELGHE & Co
80-82, Maestrichterstraat,
Tongeren.
DE BESTE STOFFEN,
DE BESTE KLEEDEREN.

De Kiezing te Antwerpen

Eene Oneer voor de Scheldestad
BORMS 80.000 STEMMEN.

De weigevende kiezing van zondag te Antwerpen was veeleer een referendum. Het ging voor of tegen de algeheele amnestie voor de aktivisten. De kiezing had een kalm verloop ; enkel 's avonds hadden er eenige relletjes plaats.

Om de uitslagen dezer kiezing te begrijpen dient er herinnerd te worden aan het feit dat de katholieken en de socialisten geen kandidaten voorgesteld hadden en dat het feitelijk ging om dn plaatsvervanger, tot Mei a.s. van wijlen M. Kreglinger, liberaal. De groote partijen oordeelden voor te stellen, toen de twee groepeeringen kommunisten ieder met een kandidaat voor den dag kwamen en de Vlaamsche Nationalisten met de kandidatuur van Borms en Adelfons Henderickx die niet kunnen gekozen worden, daar zij hunne politieke rechten verloren hebben. Twee afzonderlijke kandidaten trokken zich op verzoek van de katholieke vereeniging tijdig terug. En, bij monde van Jacquemotte in de Kamer, verzaakte de kommunist-aktivist Jef Van Extergem aan zijne kandidatuur ten voordeele van Borms.

In deze omstandigheden ving den kiesstrijd aan.

De socialisten staken het onder geen tafels of stoelen : zij zouden voor Borms stemmen, samen met een deel der kommunisten.

De liberalen stelden hunnen kandidaat voor als de Belgische, als de Vaderlandsche, tegen deze van het symbool van het aktivism, den verklaarden vijand van België : Borms.

Een deel der katholieke Antwerpsche pers raadde aan voor M. Baele, den liberalen kandidaat, te stemmen gezien de beteekenis aan deze kandidatuur gegeven ; een ander deel drong aan op het stemmen met witte brietjes.

De liberale pers, om het verschil te doen uitschijnen tusschen M. Baele, Belg en Vaderlander, en Borms, kondigde uittreksels af uit de « Arenieven van den Raad van Vlaanderen » en onder andere het volgende:

«Den 16 Augustus 1815 verklaarde Borms in de vergadering van den Raad van Vlaanderen : « Onze politiek moet gegrond zijn op het vertrouwen in Duitschland en dit heb ik te Berlijn aan den Kanselier gezegd zooals ik het hier zeg aan het Vlaamsche volk. Er is voor ons geene andere mogelijkheid dan ons te steunen op den machtigen arm van Duitschland !

» Indien wij niet langer gelooven in Duitsche trouw, in de eerlijkheid der politiek van het Duitsche keizerrijk, dan is niets wat wij doen eenvoudig op het zand gebouwd en zal het weggevaagd worden !

» Laat ons niet vergeten dat zooveel Duitsche soldaten op dit Vlaamsche land zijn gevallen en dat het juist die duizenden mannen zijn, in het Vlaamsche land begraven, die de aanvallen hebben weerstaan van onze vijanden, die men soms onze bondgenooten noemt. Het is door hunne macht dat onze vijanden verbrijzeld werden, en het is dank aan hen dat Vlaanderen niet meer vertoest is geweest ».

Maar dit alles mocht niet baten.

Het « Handelsblad van Antwerpen » van Maandag schrijft :

« De uitslag der kiezing van 9 December is eene vlek op de eer van Antwerpen.

» Men is beschaamd het neer te schrijven dat tien jaar na den Februari dag van 1918, toen wij de aktivisten van de straat vaagden ondanks de Duitsche bajonetten, de handlanger van Berlijn ruim 83.000 stemmen zou behalen.

» En dit dank aan de superieure taktiek van partijleiders die dat magnifiek ordewoord der witte briefjes gegeven hebben dat op 125.000 kiezers der twee partijen die onthouding hadden aanbevolen, door 12.000 werd gevolgd.

» Men heeft gelegenheid geschonken aan woelige elementen om hunne verachting voor België uit te drukken. Men heeft hen in staat gesteld op den naam Borms een kaakslag te geven aan de Belgische regeering, aan de natie, aan de geallieerde landen, die wat schoons moeten denken van de stad waar een handlanger van Duitschland vandaag triomf kan vieren.

« Wij weten heel goed wat men zal aanvoeren : 't is een betooging voor amnestie geweest, waarbij Borms enkel façade is. Maar, doet dat eens verstaan in het land, doet dat maar maar eens begrijpen in het buitenland ! »

UITSLAG DER KIEZING.

De uitslag der kiezing is als volgt :
308 bureelen : 191218 brieven.
witte : 58.052.
Geldige : 133.166.
Communisten 1 : 3.083.
id. 2 : 2.615.
Borms : 83.058.
Liberalen : 44.410.

De kiezing heeft zoowat 600.000 fr. gekost: 600.000 fr. te veel voor het afgespeelde kluchtspel ! Dat de Vlaamsche Nationalisten 's avonds met muziek rondliepen valt te begrijpen. Na de schandelijke redevoering van Van Severen in de Kamer, zijn zij er in gelukt een nieuw schandaal te verwekken, dat alle rechtzinnige Vaderlanders, hoe Vlaamschgezind ook, walgen doet !

Wat zal er nu geboeren ? M. Baeld is niet gekozen ; Borms en Adelfons Henderikx, die terug in vrijheid gesteld werd na beloofd te hebben zich met geen politiek bezig te houden en dus eene woordbreuk gepleegd heeft, zijn niet kiesbaar !

Het is de Kamer die uitspraak moet doen over de ongeldigheid der kiezing van Borms Eens deze ongeldigheid uitgesproken dan moet er eene nieuwe kiezing binnen de veertig dagen plaats hebben. Het zou ook kunnen gebeuren dat het onderzoek over de kiezing van Antwerpen, in de Kamer uitgesteld wordt tot ein het tijdverloop van drie maanden die de algemeene kiezingen van Mei 1929 voorafgegaan », en in dit geval kan er geen gedeeltelijke kiezing meer plaats hebben.

Wat nu de beteekenis van den uitslag aangaat, kan men ook met de door M. Baele de behaalde stemmen en de witte briefjes bijeen te tellen, zeggen : dat er eene meerderheid tegen de kandidatuur Borms is.

In alle geval de kiezingen van Mei 1929 zullen de cijfers voor de verschillende partijen tot hun normaal punt herleiden. En over de klucht van zondag spreekt men binnen veertien dagen niet meer.

De personen die een abonnement aan den « POSTRIJDER » voor het jaar 1929 nemen, zullen het blad kosteloos ontvangen van den dag hunner inschrijving tot 31 December aanstaande.

De kale reizen der socialisten.

Dat de militaire kwestie belangrijk was hoeft geen verder betoog. En dat de alsdan door de socialisten gevoerde obstructie tot hun schade en schande is uitgeloopen staat evenzeer vast. De socialisten hebben niets bereikt, terwijl de meerderheid het vastgesteld doel ongewijzigd heeft bekomen, vermits geen enkel amendement der oppositie werd aanvaard. Wanneer de bespreking over de militaire kwestie begon, zegde M. Jaspar dat men de zaak voor de vacantie wenschte te beslechten. De roode leider Vandervelde nam toen het woord en verklaarde dat dit niet zou gebeuren. En terwijl hij dit zegde, loeide hij zijn woede met de vuist op zijn lessenaar. Zooals men weet is het toch gebeurd. De obstructie is dus op een volledig fiasco uitgeloopen.

Uit goede brond weten we trouwens dat de socialisten zoo gauw niet zullen herbeginnen. Eerst en vooral was het voor hen een zich zelfopperij. Toen onlangs de begrootingen in de afdeelingen moesten oderzocht worden, werden daarvoor twee dagen vastgesteld, waarop er geen openbare zitting was. Ditmaal echter was men met het onderzoek den eersten dag reeds klaar. Al de begrootingen te samen zoowat acht miljard frank werden in een paar uren aangenomen. De socialisten hebben zoo weinig te vertellen dat er den volgenden dag zelfs geen zitting meer was. Ze hadden hun buik vol van obstructie. Zelfs schijnen ze thans in te zien hoe kinderachtig hun optreden in Augustus was.

Nu wederom bij de bespreking der amnestie zijn ze zoo mak mogelijk geweest. Ze hadden totaal den lust verloren om de zittingen te rekken en de bespreking te verlengen, wel verre van avond of nachtzittingen te houden.

En intusschen is ook de amnestie kwestie, die sedert lang reeds heerlijk heeft veroorzaakt tot ieders voldoening definitief opgelost. Alleen degenen die in activistische avontuur betrokken waren zijn niet tevreden. De Regeering en de meerderheid hebben zich verdienstelijk gemaakt en we denken wel dat de openbare opinie van dit land niet blindgenoeg is om dit niet te zien. De heeren Jaspar heeft bij deze gelegenheid blijk gegeven van hoedanigheden die den handigen en bekwamen Staatsman kenmerken.

VOOR ONZE JEUGD.

Een moeilijk woord.

Er is een klein woordje dat door vele menschen moeilijk kan uitgesproken worden : het telt slechts vier letters en zalt absolut niet mogelijk om uit te spreken, en toch wil het, in vele gevallen ons niet over de tong.

Het is eene ware kunst het woordje neen bijeen antwoord te plaatsen. Beoefening van deze kunst is als de zooveelste omschrijving van de bepaling karakter.

Wanneer zinnelijke begeerten in ons woeden, wanneer ons een beleediging wordt aangedaan en een gloeiende woede-lava in ons opwelt en door den krater van onze lippen buitenstuwen wil, zouden wij dat korte, krachtige «neen» moeten uitspreken.

Wat zouden vele dwaze uitvallen, vele onbezonnenheden, vele onzinnige daden voorkomen worden.

Caeser had de gewoonte aangenomen om tot twintig te tellen vooraleer hij een antwoord gaf. Een wonderlijk middel maar het zal in vele gevallen onbezonnen antwoorden en toestemmingen onderdrukken.

Onlangs las ik eene vertaling van het Zweedsche boek Ski-loopen. Daarin vertelde men, onder meer, eene koene waaghalzerij van een jongen Ski-looper : hij deed een duizelingwekkende daling, voor hem gaapte een afgrond : pijlsnel zwenkte hij met een sierlijke Telemark af en bleef als een marmerbeeld aan den rand van de diepte staan.

Men juichte den waaghals toe en vroeg hem waar hij dat kunststukje geleerd had.

Niet hier, antwoorde hij, ik heb me eerst zeer lang geoefend, vooraleer ik op zulke baan staan kon blijven.

***

De levensloop is ook een ski-loop met een menigte afgronden, en ieder valt onvermeidelijk in de diepten in en vindt zijn ondergang indien hij niet herhaaldelijk zich oefent in het pal-blijven-staan, dat is, waar het moet « neen » te zeggen.

De oefening van den wil is practisch niets anders dan eene doelmatige onderstenning van de ziel in haren strijd tegen de knechtende overmacht van het lichaam.

Wie zich, als een schip zonder roer, door het leven laat heen en weer slingeren, gaat de duizelingwekkende vaart naar den afgrond toe.

Hieruit verstaan wij duidelijk het woord van Ons Heer : Het rijk des hemels lijdt geweld, en slechts de geweldigaards zullen het bereiken.

Het is eene gemeenplaats gewoorden steeds op het spreekwoord te wijzen, maar spreuken zijn de beste richtpalen op ons levenspad ; zoo zegt men dikwijls : De beste verdediging is de aanval. Wie durft aanvallen zal in 't algemeen zegepralen.

***

In den dagelijkschen kamp van onze ziel, zullen wij best ons karakter tegen alle nederlagen beschut en doorzeen moeilijken aanval, vallen wij dag aan dag, ook voor de kleinste gevechten, het vijandelijk leger aan, dat in ons schuilt en staat onder bevel van verschillige sterke generaals, als zijn : luiheid, gemakzucht, lusteloosheid, zinnelijkheid enz.

Waarom rooken zoovele jongens reeds op zeer jeugdigen leeftijd? Omdat het smaakt? Dat is 't geval bij een klein aantal ; de meesten rooken zoo vroegtijdig, omdat anderen het ook doen.

Waarom laten zoovele jonge meisjes zich de haren kortknippen ? Omdat het gemakkelijk is ? Dat geldt wel als voorwendsel ; maar 't gebeurt vooral omdat anderen het ook doen, en zij bang zijn meester te zijn over zich zelven en de andere meisjes haar dan met den vinger aanwijzen.

Ik weet het wel, het vraagt moed om persoonlijk te zijn, om zijne overtuiging in anders denkende gezelschappen te verdedigen.

Er zijn jonge menschen die met waren moed en volharding op het voetbalveld het leder verdedigen, die bij vriesweder en regenvlaag pal hun man staan om hun elftal te doen zegevieren, en wanneer ze in gezelschap zijn, schamen ze zich voor hun katholiek zijn uit te komen, want ... wat zouden de anderen daar wel van denken ?

Zoo zijn er ook velen die hunne zedelijkheid verloochenen en lachen met allerlei lage vertelseltjes ; ja, ook er zelf vertellen ...omdat de anderen het toch ook doen.

***

Een jonge mensch, die uitgesproken persoonlijk wil zijn, vraagt net : « Hoe is een ander ? Ik ga ook zoo zijn ! »

De adelaar ziet niet angstig naar de overige vogels of deze ook hunne vlucht naar de hoogte nemen, maar slaat met krachtigen wieksiag, zijne richting steeds hooger, het licht tegemoet.

Steeds hooger ! dat moet ook voor onze jeugd een strijdkreet zijn.

Het is een zegen, wanneer men, zoo het noodig is een energiek « neen » kan zeggen.

Neen is het eenige krachtige antwoord aan kwade lusten n begeerten.

***

Weber, de dichter van « Dertienlinden » zingt in een van zijn prachtverzen, voor onze jeugd het hiedeken van « neen » :

» Wie in zijn jeugd dat lied niet leerde,
Om aan zijn wenschen neen te zeggen
En zijnen wil den rug nooit keerde,
Hij is zichzelf de grootste vijand ;
Hij valt zich aan met woord en daad,
En heeft zichzelf ten doode aangerand.

BUITENLAND

ENGELAND.

Het regent haringen ! Tegenwoordig kan men alles uitleggen, maar moet er zich over eenwen een regen van visschen voorgedaan hebben, dan zou men aan de ijselijkste onheilen gedacht hebben. Thans weet men dat zich een regen een zeer eenvoudig uit te leggen verschijnsel is. Een boer van het graafschap Argyll heeft zijn weiden op een heuvel nabij de kust. Tot zijne verwondering zag hij verscheidene zomer weiden met kleine haringen overdekt ! Een zeer gewelldige storm zal een haringbank uit de zee opgenomen en over de weiden verspreid hebben. De bewoners der streek, van dezen wonderbaren regen verwittigd, kwamen met korven het onverwacht geschenk van de zee verzamelen.

CHINA.

Juist op tijd. — EEN DOOVE GIPIER IN SING SING. — Een wachter van de gevangenis Sing Sisg heeft een drietal boeven betrapt, die juist op het punt stonden uit te breken.

Dit geval zou op zichzelf niet zoo merkwaardig zijn, als daarbij niet tevens aan het licht was gekomen, dat de bewaker van de afdeeling, waarin het drietal was opgesloten, zoo doof was, dat woorden op iets minder dan gewoon luiden toon gesproken niet meer tot hem doordrongen.

Dat had het de drie gevangenen van wie er twee levenslang en een dertig jaar gevangenisstraf hebben gemakkelijk gemaakt het plan tot ontsnapping te bespreken. Dit werd uitgevoerd tijdens een cinemavoorstelling, waar alle gevangenen bij tegenwoordig mochten zijn.

De wachter hoorde onder de vertooning gerucht in een der cellen en kwam juist binnen toen een hunner bezig was de tralies van het raam, dat buiten boven een spoorlijn uitkomt, uiteen te buigen. De wachter maakte dadelijk alarm en het drietal werd atzonderlijk opgesloten. De doove bewaker weigerde zich aan een geneeskundig onderzoek te onderwerpen, ooch diende zijn ontslag in.

CHINA.

Misdaad van een kwakzalver.— Te Shanghai is pas een man terechtgesteld die wel het ergste vergrijp heeft gepleegd, dat men zich indenken kan.

De Chineesche arts Tshang Soei-tsang verkondigde alom, dat hem een geheimzinnig middel was geopenbaard, waarmee hij alle ziekten, pijnen en gebreken der menschen kon genezen. Hij had echter, om zijn recept naar behooren te kunnen toebereiden, een pasgeboren kind noodig, dat niet ouder dan tien uren mocht zijn.

Dient het gezeid, dat die Chinees geen echt geneesheer, maar een kwakzalver was ? Hij was een boer, die kwakzalfde en meer niet. Maar zijn grootste beloften brachten hem toch ten slotte in het bezit van een pasgeboren kind. Toen het wichtje zes uur oud was, maakte Tshang op de achterplaats van zijn huis een vuur aan en begon het kind te roosteren. Korten tijd schreeuwde de ongelukkige kleine hartverscheurend, toen was het voorbij. Doch op de weinige kreten waren toch nog eenige buren komen kijken. En weldra naderden ook voorbijgangers van de straat.

De toegestroomde lieden keken toe, maar toen men bemerkte dat de kwakzalver een menschelijk wezen roosterde, werd de politie gewaarschuwd, die het huis omsingelde. De huiszoeking bracht eenige vaten aan het licht, die tot den rand met bloed waren gevuld, verder met bloed bevlekte handdoeken en eindelijk het geroosterde kinderlichaampje.

Op het bureel verklaarde de monsterachtige « geneesheer », dat het niemand aanging, op welke wijze hij zijn artsenijen toebereidde ; hij lette alleen op het toekomstige welzijn zijner zieken. Hij voegde er aan toe, dat het kind geen bekenden vader had gehad, dat de moeder er zich niet om had bekommerd en dat het wicht dus... ook geen recht op politiebescherming had.

De man werd ter dood veroordeeld en terechtgesteld.

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 9 —

GELOOF EN LIEFDE

Geschiedkundige Ridderroman

UIT DEN EERSTEN KRUISTOCHT.

« — Onverklaarbaar, mompelde Hoel.

« — Die lieden gaan met de kwade hand om dat is vast ! » meende zijn raadsman... « Ik heb nog gehoord, dat hunne goden...»

« — Ta ! ta ! ta ! Er is geen God ! » onderbrak hem zijn heer. « Louter uitvindsels verdichtsels om het volk schrik aan te jagen... »

« — Neen, er is geen God ! » zwetste Diederik. « En bestaat hij, dat hij zich vertoone en zijne macht doe blijken... Ik trof mijn man nochtans zoo goed.... zag hem verkleuren, bewusteloos ten gronde uitmelen..... »

« — Geduld, mijn trouwe, ditmaal zullen zij tevergeefs de hulp hunner goden inroepen. Nog eenige tijdruimte verloopen en hunne karavaan ligt zieltogend in het slijk, wij hebben schitterend gezegevierd en gij, Diederik, rijk gewroken en ...»

« — ... Maria tot bruid !...» voleindigde de soldenier.

Met gemeten tred kwamen de christenen vooruit.

« — Daar zijn ze ! »! kreet Hoel. « Een oog in het zeil ! »

« — Wij waceten uwe bevelen! »

« — Ruk aan ! » donderde het uit Wilfried's volle longen en de klank dier bekende stem deed den kerkvervolger ontstellen, hem lang vervlogen tijden herinneren, deed hem in vergetelheid ombukken naar de plaats waar zijne dochter opgesloten was en ontnam hem alle beweegkracht.

« — God wil het ! Voor Jeruzalem en het H. Graf ! Vooruit ! ...»

Ontegenhoudbaar als de bruisende baren der zee bij een hevig tempeest, goifden de christenen onder het slot. Pijl noch steen, niet een druppel van het doodend vocht was boven hen aangeroerd en nog waren de huurlingen het sein tot aanvallen verbeidende. Wilfried hield het reuzenstaal in den mond, sprong in de slootgracht en zwom naar den ringmuur ; de soldaten deden hem na, plonsden in det stinkend water en dachten er albereids aan, de ladders te plaatsen om op te klimmen, wanneer een ware stortregen van rotsklompen in vollen zin des woords, hen overviel en het ziedend pek kisselend en sissend in de vliet opspatte en hunne lichamen verschroeide.

Snerpende pijlen doorstaken menigen held, die den waterkolk in zijn bed verzwolg. De aanvoerder, met eene bovennatuurlijke lichaamskracht begaafd, ontkwam gestatig, klaarblijkend door God beschermd, aan de wapenen der Saracenen en geraakte tot zoo ver, dat hij eene ladder door twee zijner soldaten kon doen recht houden. Vlug gelijk een kat, klauterde hij de sporten op. Niets bleek hem te kunnen treffen en, bliksemsnel, viel hij, het zwaard om zich heen zwaaiende, op den muur, in het midden der vijandelijke menigte. « Kloek aan ! » juichte hij. « God wil het !.... Stijgt op ! » en ondertusschen zwierde hij zoo behendig het rapier, dat niemand hem van dichtbij naderen dorst, wel overtuigd, dat, wie hem te na kwam, een man was des doods. Die hardnekkige verdediging zou hij, in weerwil de grootste onverschrokkenheid, niet lang vermogen vol te houden en uit begrepen zijne makkers. Zij ook wendden alle pogingen aan, om boven bij hem te geraken. Zij lukten niet... En, met klimmende onrust, zagen zij hoe de Turken hunnen bevelhebber langs alle zijden besprongen, hoeveele kriesen hem gestatig dreigden te doorboren, hoorden zij de slagen van de bijl en kasts op helm en harnas botsen, het commando : «Vooruit ! Leve Christus ! Leve zijn Kruis» uit den mond van hunnen overste, die, de tengere handen gekneusd en met bloed verminkt gebat, de degen hanteerea bleef en menigen vijand in het water stuurde. Overwachts deinsde Wilfried, schermende, achteruit ; hij drong door den drom en vluchte slotwaart. De Turk raadde zijn oogwit en zette hem verwoed op de hielen. Een harteklop later en de christen had de grootte poort kunnen ontsluiten. Te laat - Nu veranderde het gansche voorhof in een uitgestrekt bloedbad. Maar God was met zijn volk ! Het vermocht den vromen kruisridder den uitgang te bereiken, dezen te openen en de ophaalbrug neder te laten. Zijne geloofsbroeders zwommen uit den gracht en namen den bracht in. Daar ging de worsteling voort, op vasten grond, met gelijke wapenen en dezelfden strijdlust. Ditmaal wan de kamp van korten duur en spoedig kon men den uitslag met zekerheid er van voorzeggen. De versterkten werden, uitgezonderd ettelijke, die in de vlucht hun behoud zochten, ongenadig gedood... Wilfried trok de valbrug op en sloot de poort stevig vast.

Hetgene volgde, weigert mijne zwakke pen getrouw af te malen : De kruisvaarders wierpen zwaarden, bogen en knotsen van zich af, omarmden elkander in opgetogenheid, stortten tranen van vreugde en geluk, danten, met de stormhoeden wuivende. Aandachtig de wijde vlakte overziende, wandelde de opperste op de transen. In de verte zag hij den vluchtenden Mahomedaan, aan den gezichteinder verdwijnen. Met rechtmatigen trots aansch ouwde hij hunne vroegere schuilplaats; met benepen boezem blikte hij in het vestingwater, waarin hij zoo menigen held tot den jongsten dag der wereld had zien verdwijnen en diep bewogen, prevelde hij een « Dat zij in vrede rusten ». Overal waar hij den voet zette, trof hij de stoffelijke ombulsels van vrienden en kennissen aan ; hoopvol voelde hij hen den pels of luisterde aan hun hart of geene adembaling meer eene levensprankel vernied. Op het hoogste des torenspaan eene lange speer, kletste een witte doek met het bloed der martelaars door een rood kruis getekend.

Daarna begon de plundering, toenmaals algemeen in zwang en gewettigd. Gangen en zalen waren in rep en roer. Ligten overhoop ; zilveren bekers, gouden schalen en schinkborden vond men gauw hunne eigenaars, die ar evenmin bezwaar in vonden zich eene goede hoeveelheid gemunt goud toe te eigenen. Eene kleine afdeeling, opgeleid door den waker, wien wij des nachts met den operate ommoetten, was voor de grootte eetzaal van het kasteel gekomen en drong er in. Der soldeniers mond schoten vol water, hunne neusvleugels gingen wijder open ; in het midden der plaats was eene gedekte tafel gezet, buigende onder den last van boatkelurige wijnkannen en der heerlijkste gerechten. Dit eetmaal, dat op zijne verouikers wachtte, was Diederik, Hoel en diens dochter voorbestemd ! Onder het nutten dier spijzen moest een huwelijk uit wraak worden tot stand gebracht, de schandigste echtband geklonken !

« — Allo, maats, het gebit gescherpt ! » reip de leider. « Men zou zeggen, dat ons de kasteleen verwachtte ! Werwaarts mag hij verblijven ?...»

« — Och, kom ! antwoordde een pijkenier : « die vraag is te zot ! De man is gaan ramijzen eten langs de wortels ! »

« — Wie afwezig is wordt niet geteid ! » zegde de noornblazer, een kort ineengedrongen ventje, met guitachtig voorkomen en den wijsvinger voor den mond drengende, vermaande hij : « Bek toe, gezellen ! Dit duivelsch gerucht zal ons zeeslag doen aangroeien en... er is nu aar juist genoeg !» Meteen stak hij de hand naar eene kan uit en klopte klapperend met de tong.

« Handen thuis ! » bersprte de eerste soldaat hem de kruik ontrukkende. Ik ben het die dezelfde ; elk op zijne beurt ». Hij nam verscheidene beschilderde kannen en deelde die uit, opvolgenlijk roepende : « Daar, Oswald, lap dit door uwe keel ; grijp aan, Siegfried ; toe, Ludwigh ; hier Osmond ...»

« Mij vergeet ge zeker ? » protesteerde de hoornblazer, geergerd.

« — Volstrekt niet, Baldewijn ! De laatste is de beste en gij zijt het... Er blijven nog twee kannen... Welke van de twee !... Rechts of links ? »

« Rechts ! » beet de andere snaiaf. Tegelijk greep hij zijn deel en proefde, likte smakelijk de lippen af en streek met de hand over zijn dik gespannen buikje. « Malvezy ! Overheerlijk !... Nog een slokje... Gezondheid, vrienden ! »

« — Claret ! » mompelde de hoofdman, eveneens drinkende . « Edele gedendrank, dio ons alle leed en smart doet vergeten !.. En nu, broeders, spoeden wij ons aan den disch !

Zeven uitgehonderde magen verslonden de spijzen met gulzigheid. Uit gouden schalen slurpte men het kraleuze druivenmat op. Naar gelang de gerechten veroberd waren, geraakten de tongen los en de gemoederen aan het gisten ; der soldaten stem kreeg meer klem bij, hunne oogappels schitterden, hunne wezens kleurden zich met hoog purper.

« — Er moet gezongen worden ! » peilde een makker.

« — Baldewijn zal ons op iets puiks vergasten ! » drong Osmond aan.

« — Zeker ! » zei Ludwigh : dat zal het feest leven bijzetten en den eentonigen waseem, welke hier in dit somber heksenverblijf heerscht, wegnemen ».

« — Zingen ! Zingen ! » riep men in koor. En Baldewijn werd juist toen hij zich heimelijk meende uit de voeten te maken, vastgepakt en spijts zijne tegenstribbeling, op de tafel geplaatst.

« — Sakkerloot ! Wat wilt gij mij nu nog doen zingen ? » knokkelde de hoornblazer, den mond geouwend tot aan de ooren openrekkende. « Ik krijg vaak... Steekt liever mukskens onder mijn oogen, dat zal u fraaier staan.... »

« Kom ! kom ! » streelde Walter : een kouplrtcje slechts, van Trajanus en Sint Ignatius ! »

« — Of van het kasteel Bayeux, in Normandie ! » wierp Siegfried op.

« — Ja, van Rykaart, den kleinen hertog ! » riepen een drietal kruisvaarders.

« — Niets van dat alles ! Veel te langdradig en eentonig. » beweerde de hoofdman. « Haal op van de twee koningskinderen, die..... »

« — Bravo ! » stemden de drinkaards in. Vang aan ; wij luisteren ! »

Wrevelachtig dronk Baldewijn nog eene zwelg vas de kan, die hij in den arm hield, kuchte eens en zong op loomige maat :

Het waren twee conincskinderen,
Si hadden malcander soo lief,
Si conden bi een niet comen —
Het water was veel te diep.

Wat deed si ? Si stak op drie keersen,
Als savonds het daglicht sone :
— Och, liefste, comt swemt er over ! —
Dat deed 's conincs sone, was jonc,'

Dat sach daar een oude quene,
Een alsoo vilynich vel ;
Si ghinker dat licht uitblasen,
Doen smoorde die jonghe held....

(Zie vervolg « Rijvoegsel »)